

og allevegne var der en Sammenstimlen, en Snakken i Munden paa hinanden, saa man næppe kunde høre Kirkeklokkerne.

I dette krigeriske Røre bevægede Væver Hansen sig stille og smilende omkring som en Kat i en Mælkestue. Han følte sig atter som Stillingens Behersker. Til daglig kunde Skibberupperne jo nok smaaknurre over ham og kritisere hans sære, undertiden ganske uforstaaelige Væsen og Taktik; men i urolige Tider samlede man sig om ham med urokkelig Tillid, — og man forberedte sig virkelig idag paa et Hovedslag.

I første Øjeblik, efter at Provst Tønnesens Opslag paa Smedenens Porte havde gjort det klart, at han nu agtede at optage Kampen i fuld Rustning, havde der i Skibberup hersket nogen Uenighed om Maaden, hvorpaa man rettest skulde møde ham. Nogle af de ældre Bønder var begyndt at blive ængstelige, og selv den store Tømrer Nielsen havde ved et Møde af et „Menighedsraad“, som man i Hast havde faaet dannet, taget Ordet for „en besindig omend bestemt“ Optræden. Blandt de unge derimod havde der været Stemning for, at man ligesom i forrige Dage skulde holde sig ganske borte fra Kirken og lade Provsten udøse sit Raseri for de tomme Bænke; man kunde da ovenikøbet efter Gudstjenesten forsamle sig ved Vejen og maaske, naar Provsten kørte forbi, modtage ham med en Pibekoncert. Men paa Forslag af Væver Hansen havde man ændret denne Krigsplan og nu besluttet, at man tværtimod skulde møde fuldtalligt til Gudstjenesten for at have saa mange Vidner som muligt imod Provsten, ifald han — hvad der var at vente — skulde forløbe sig i sin Præken. Det var Meningen at paahøre ham i den fuldkomneste Ro. Men overskred han i sin Tale en vis Sømmelighedsgrænse, skulde hele Menigheden paa et givet Tegn fra Væver Hansen rejse sig og forlade Kirken for siden at indsende en af alle tilstedeværende underskreven Klage til Stiftet.